

Arvon Siiri Johanna Peltonen, Minä, strategi-ryhmän ylin komentaja, Mikael Jyri Ollila, kirjoitan masentunein mielin teille tämän kirjeen. Korpraali-strategi Tuomas Rauno Peltonen, teidän miehenne, on kaatunut ilmahyökkäyksessä kohteena hänen komentokeskusta. Hänen tiedetään kuolleen nopeasti ja kivuttomasti. Hän taisteli maataan kunnioittaen ja yhteistä EU: ta puolustaen ja hänen kunniamerkkinsä tullaan luovuttamaan sinulle. Ohessa kirje, jonka hän oli osoittanut sinulle, muttei koskaan kerennyt sitä lähettämään: Rakas Siirini, Olen vapaa mies! Minut vapautetaan tehtävissä huomenissa ja ei kestä kauaakaan, kun olet minun sylissäni. Tulen kotiin onnellisena, sekä juhlistuna sankarina, mutta haluan kertoa sinulle jotain etukäteen: Sota on muuttanut minua. Ne kuolemalta haisevat vallihaudat, pelon sekaiset yöt ja toverien kuoleman kangettamat ruumiit on saanut minun mieleni kovettumaan. Pyydän, älä hylkää minua! En ole täysin kylmä ja tunteeton, mutta viime aikoina minulla on ollut vaikeuksia tunnepuoleni kanssa. Armeija myöntää minulle kenraalin-arvon ja osoittaa kiitollisuutta sadallatuhanella eurolla. Niillä me pärjäämme pitkän aikaa. Sinun pelkosi siitä, ettemme pärjää vain minun tehdessä töitä ja sinun harjoittaessasi taitojasi maalarina ovat tiessään. Minulla on vaikeuksia päästä käsiksi niihin lämpimiin muistoihin, jotka olen sinun kanssa viettänyt, joten päätin tehdä runon yhteisestä tulevaisuudestamme: Jo käy vähiin aika Jolloin meitä ei kirkko pariksi tunnusta Jo käy vähiin piraattien valta Kun oikeus puhuu euroopassa Käy vähiin Tomimme leikki aika Jonka hän yksin viettää talossa Käy vähiin suru ja itku Kun me lämmitämme toisia Tuomas